

Sygn. akt II W 15/15

(...)

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale oskarżyciela publicznego ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 05 maja 2015r. w Ś.

sprawy

J. H. (H.)

syna R. i Z. z d. H.

ur. (...) we W.

obwinionego o to, że:

w dniu 25.01.2014 roku o godz. 18:50 w miejscowości K. ul. (...) kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) podczas manewru cofania najechał na stopę stojącej na chodniku A. K., przez co stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.:

orzeka:

I. uznaje obwinionego **J. H.** za winnego tego, że w dniu 25 stycznia 2014 roku, około godz. 18:50, na ul. (...) w K., kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania, w wyniku czego najechał na stopę stojącej na chodniku A. K., czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę grzywny w wysokości 1000 zł (tysiąca złotych);

II. na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. i § 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001 r.) obciąża obwinionego kosztami procesu, a w tym zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania i na podstawie art. 21 ust. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 100 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

Obwiniony J. H. mieszka w budynku przy ulicy (...) w K.. Naprzeciwko, pod nr 11, zamieszkuje pokrzywdzona A. K. wraz z rodziną.

Dowód:

zeznania świadka A. K., k. 20 – 21, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka T. K., k. 24 – 25, nośnik z zapisem k. 60.

Pomiędzy J. H. a członkami rodziny K. od około trzech lat panują złe stosunki. Obwiniony ma m.in. pretensje o sposób parkowania samochodu przez A. K. na ulicy (...), który w jego ocenie utrudnia mu wyjazd z własnej posesji. W związku z tym J. H. wzywał kilkakrotnie Policję na interwencję.

Dowód:

zeznania świadka A. K., k. 20 – 21, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka T. K., k. 24 – 25, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka M. D., k. 28, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka K. D., nośnik z zapisem k. 60.

W dniu 25 stycznia 2014r. około godz. 16.00 A. K. zaparkowała samochód m-ki A. przy swojej posesji, częściowo na jezdni i na chodniku. J. H. zgłosił tą sytuację telefonicznie na Policję, uważając że pojazd sąsiadki stoi w sposób nieprawidłowy. Przybyli dwukrotnie na miejsce funkcjonariusze Policji, nie stwierdzili żadnych nieprawidłowości.

Dowód:

zeznania świadka A. K., k. 20 – 21, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka T. K., k. 24 – 25, nośnik z zapisem k. 60.

Po zakończeniu ostatniej interwencji około godz. 18:40, J. H. wyjechał samochodem m-ki F. (...) o nr. rej. (...) z terenu swojej posesji. Obwiniony ustawiał auto pod różnymi kątami na jezdni i wykonywał fotografie oraz pomiary.

Dowód:

zeznania świadka A. K., k. 20 – 21, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka T. K., k. 24 – 25, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka M. D., k. 28, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka K. D., nośnik z zapisem k. 60.

K. D., która zaobserwowała tą sytuację przez okno, zadzwoniła do swojej córki A. K., informując ją o zachowaniu sąsiada.

Dowód:

zeznania świadka A. K., k. 20 – 21, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka T. K., k. 24 – 25, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka K. D., nośnik z zapisem k. 60.

A. K. obawiając się, że J. H. może ze złości uszkodzić jej auto wyszła na zewnątrz ze swoim mężem T. K.. W tym czasie obwiniony zaparkował samochód m-ki F. (...) na chodniku w pobliżu swojej posesji.

Dowód:

zeznania świadka A. K., k. 20 – 21, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka T. K., k. 24 – 25, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka K. D., nośnik z zapisem k. 60.

Widząc to T. K. stanął z przodu pojazdu J. H. chcąc udokumentować na fotografii nieprawidłowe zatrzymanie samochodu obwinionego. A. K., także stanęła na chodniku około 1,5 – 2m z tyłu za samochodem obwinionego i również zamierzała zrobić zdjęcie przy pomocy aparatu w telefonie komórkowym.

Dowód:

zeznania świadka A. K., k. 20 – 21, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka T. K., k. 24 – 25, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka M. D., k. 28, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka K. D., nośnik z zapisem k. 60,

wydruki fotografii, k. 52 – 59.

W czasie wykonywania fotografii przez A. K. obwiniony wszedł do swojego samochodu włączył bieg wsteczny i zaczął gwałtownie cofać, nie obserwując co się dzieje z tyłu pojazdu.

Dowód:

zeznania świadka A. K., k. 20 – 21, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka T. K., k. 24 – 25, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka M. D., k. 28, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka K. D., nośnik z zapisem k. 60,

wydruki fotografii, k. 52 – 59.

A. K. nie zauważyła manewru obwinionego i odskoczyła na bok dopiero gdy jej mąż krzyknął „uważaj”. Mimo to samochód m-ki F. (...) najechał prawym tylnym kołem na jej prawą stopę w wyniku czego doznała jej obrzęku.

Dowód:

zeznania świadka A. K., k. 20 – 21, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka T. K., k. 24 – 25, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka M. D., k. 28, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka K. D., nośnik z zapisem k. 60,

notatka urzędowa, k. 2,

dokumentacja lekarska A. K., k. 15, 16, 18, 19.

T. K. otworzył drzwi od samochodu obwinionego, pytając go co zrobił. J. H. stwierdził, że nic nie zrobił, wobec czego T. K. wezwał na miejsce policję.

Dowód:

zeznania świadka A. K., k. 20 – 21, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka T. K., k. 24 – 25, nośnik z zapisem k. 60.

W czasie zdarzenia na zewnątrz było już ciemno, lecz lampy uliczne zapewniały dostateczne oświetlenie. Zarówno J. H. jak i A. K. byli trzeźwi.

Dowód:

zeznania świadka A. K., k. 20 – 21, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka T. K., k. 24 – 25, nośnik z zapisem k. 60,

zeznania świadka K. D., nośnik z zapisem k. 60,

notatka urzędowa, k. 2,

protokoły użycia alkomatu, k. 5 – 6.

Obwiniony J. H. ma 51 lat, jest stanu wolnego, prowadzi działalność gospodarczą. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

Dowód:

notatka urzędowa z danymi osobo-poznawczymi obwinionego, k. 30.

Obwiniony J. H. nie został przesłuchany w toku czynności wyjaśniających, nie stawiając się na wezwania przesłane mu przez Komisariat Policji w K.. Mimo prawidłowego zawiadomienia, obwiniony nie wziął także udziału w rozprawie.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach A. K., T. K., M. D. i K. D., oceniając je jako w pełni zasługujące na uwzględnienie. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze przede wszystkim spójny i logiczny charakter relacji powołanych świadków, jak również to, że w pełni korespondowały one ze sobą. Także bezpośrednia ocena świadków na rozprawie, nie nasuwała wątpliwości co do ich wiarygodności. W ocenie sądu brak jest podstaw do przyjęcia aby wskazani świadkowie w sposób nieprawdziwy przedstawili zachowanie obwinionego. Z kolei zeznania złożone przez świadka R. G., nie miały większego znaczenia w sprawie, jako że nie pamiętał on okoliczności podjętej interwencji.

W zakresie dokonanych ustaleń faktycznych, sąd oparł się ponadto na dowodach o charakterze materialnym, wymienionych w pierwszej części uzasadnienia. Sąd dał im wiarę jako w pełni wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując żadnych podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sąd ustalił sprawstwo i winę J. H. w zakresie zarzucanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. Zdaniem sądu nie budziło wątpliwości to, że obwiniony cofając swój samochód najechał kołem na stopę stojącej na chodniku A. K., czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Sposób prowadzenia pojazdu przez obwinionego wskazuje na to, że nie zachował on szczególnej ostrożności podczas wykonywanego manewru. Z przeprowadzonych dowodów wynika, że A. K. znajdowała się w

wystarczającej odległości za samochodem m-ki F. (...) i J. H. miał możliwość jej zauważenia a w konsekwencji zatrzymania przed nią swojego auta. Usprawiedliwieniem dla sposobu jazdy obwinionego nie może być to, że pokrzywdzona zamierzała wykonać zdjęcie jego pojazdu. Zdaniem sądu mimo konfliktu sąsiedzkiego nie może zasługiwać na uwzględnienie działanie obwinionego, które stanowi zagrożenia dla zdrowia innej osoby.

Sąd wymierzając obwinionemu J. H. karę za popełnione wykroczenie, miał na uwadze dyrektywy określone w art. 33 § 1 i 2 k.w., uwzględniając w szczególności stopień naruszenia przez obwinionego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz konsekwencje jakie z tego wynikły. Mając na uwadze wskazane okoliczności, sąd za karę adekwatną do czynu obwinionego uznał karę grzywny w wysokości 1.000 zł i karę tę mu wymierzył.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. Sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania, a w tym zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania – zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. 2001r. nr 118, poz. 1269). Ponadto sąd wymierzył obwinionemu opłatę na podstawie art. 21 ust. 2 w zw. z art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (DzU z 1973 r. Nr 27 poz 152 ze zm.) w kwocie 100 złotych.

SSR Radosław Gluza